

Totul, în haină albă de zăpadă întărită, era ca de pe alt tărâm și, cum Milu știa unde îl purtase visul, s-a pus pe lucru, să aibă foc aprins toată noaptea cea lungă a genarului și loc adăpostit pentru somn. A adunat în grabă lemne cât mai groase, le-a așezat lângă locul în care făcuseră și alți călători foc și unde se aflau multe crăci și spărturi pe jumătate arse, a legat bine poarta grea de la intrare, a verificat pereții celor trei încăperi, să vadă dacă nu apăruse vreo spărtură în pereți, asigurându-se că lupii sau alte animale nu pot pătrunde, apoi a prins lemnele, spre bucuria dulăului Albu, care își făcea în grabă culcuș pentru confort propriu, scurmând până la covorul gros de cetină cu labele.

Noaptea venea repede și, după ce focul se întetea, Tăianul se apucă să taie cu alpenștocul său special cărămizi mari de zăpadă întărită și să le clădească pentru o colibă-iglu în care să doarmă liniștit. După ce termină, noaptea veni cu puzderii de stele și lună plină, cu lumini pâlpâitoare de avioane nepăsătoare. Se grăbi iarăși, își curăță zăpada din interiorul culcușului de gheață, așeză cu grijă și satisfacție folia de plastic și salteluța impermeabilă peste cetină și se gândi să își hrănească prietenul, să mănânce și el. Se închină din nou în altar, la crucea mare din piatră, mulțumind Celui de Sus și muntelui, care se dovedea din nou prieten al său și ascultă o vreme cântecul diferitor păsări, bucuros de culoarea mov cu care noaptea se lăsa peste Kogayon. Semnele animalelor mici și mari, ale păsărilor supărate pe muzica de proastă calitate care se auzea dinspre Lacul Glaciar și Șa, se înșirau pe firele bărbii marelui Zamolxes, cel întins peste Masiv.

Noapte trimetea lângă puzderiile de stele alte luminițe călăuzitoare, Tăianul simțea și își așeza ființa alături de ele, ca pentru cine mai știe ce întâmplare puțin credibilă, mai puțin reală...

Avea de-ale gurii din plin în rucsac, știa că trebuia să stea la Canton mai multe zile, ceea ce era bine pentru situația în care Cerul îl hotărâse. Pârli slana și cârnații la jar, lăsa untura să se scurgă pe feliile groase de pită, din brânza untoasă luă doar cât să-i liniștească gâtul aprins de țuca tare din ploscă. Om și câine se ospătară în tăcere și cât mănăcă unul, aproape la fel primi și celălalt, mereu grăbit să înfulece, fapt care scoase din gura lui Milu câteva versuri pe care le știa din copilărie:

Una mie, una ție / una-n gura lui Ilie
și când Ilie zicea / tot în gura lui băga!

Albu, care se întorcea din când în când de pe o parte pe alta în culcușul său scormonit lângă foc, asculta fără mare interes vorbele stăpânului, fiind atent la mâinile care pregăteau dumicații și la zgomotele care se auzeau de dincolo de zidurile Bisericii, ciulind din timp în timp urechile. Tăianul îl prețuia, își amintea mereu că în miturile străvechi ale altor popoare omul obține focul prin iscusința și puterile câinelui.

- Prietene, când e vorba de mâncare, tu ești sac fără fund, uiți că focul îți poate cădea în cârcă, de unde atâta lăcomie? E adevărat, cineva spunea că sufletul de câine e rezistent, dar oare la tine sufletul trece prin stomac?

Câinele pufni și omul nu mai vorbi. Peste el năvăli starea celui rămas în munte iarna, în adăpost improvizat, situație incredibilă pentru cei mai slabi de înger, stare în care se ferea să pună prea multe întrebări sau să încerce niscaiva răspunsuri.